

Sygn. akt I KK 163/20

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 maja 2021 r.,
sprawy **T. N.**,
skazanego z art. 54 § 1 k.k.s. i in.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 20 lutego 2020 r., sygn. akt II Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.
z dnia 23 października 2019 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł :

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 października 2019 r., sygn. akt II KK (...), Sąd Rejonowy w S. uznał oskarżonego T. N. za winnego tego, że w dniu 18 listopada 2017 r. w miejscowości B. uchylając się od opodatkowania przewoził samochodem marki V. o nr rej. (...) wraz z naczepą o nr rej. (...) towar w postaci 60 000 paczek papierosów marki P., sprowadzony na terytorium kraju bez uprzedniego oznaczenia znakami akcyzy, który został wprowadzony na obszar celny Unii Europejskiej bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu, przez co nastąpiło uszczuplenie należności celnej małej wartości w kwocie 77 414,00 zł oraz należności podatkowej

dużej wartości w kwocie 1 299 482,00 zł, w tym podatek akcyzowy w kwocie 1 016 882,00 zł oraz podatek od towarów i usług w kwocie 282 600,00 zł, tj. popełnienia czynu z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 i § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s., za który wymierzył karę 4 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł; na podstawie art. 29 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 30 § 2 k.k.s. w zw. z art. 31 § 1 i 6 k.k.s. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zniszczenie dowodów rzeczowych w postaci 60 000 paczek papierosów marki P., na podstawie art. 32 § 1 k.k.s. zasądził od oskarżonego kwotę 172 450 zł tytułem środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów, tj. samochodu V. nr rej (...) i naczepy marki K. nr rej. (...); orzekł w przedmiocie pozostałych dowodów rzeczowych, zwracając je oskarżonemu oraz w przedmiocie kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:
 - a) art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., polegającą na dowolnej, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania i nie opartą na wiedzy i doświadczeniu życiowym ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co doprowadziło do przypisania oskarżonemu winy w zakresie zarzucanego mu czynu;
 - b) art. 5 § 2 k.p.k., polegającą na przypisaniu oskarżonemu zarzucanego mu czynu, w sytuacji nieustalenia, z uwagi na sposób procedowania organu prowadzącego postępowanie, osób odpowiedzialnych za nadanie nielegalnego towaru oraz ich ewentualnego związku z oskarżonym;
2. błąd w ustaleniach faktycznych, mogący mieć wpływ na treść wydanego wyroku, poprzez:
 - a) błędną analizę i interpretację wyjaśnień oskarżonego i świadków K.B., Ł. K., R. J. i E. S., co z kolei doprowadziło do przyjęcia, że oskarżonemu można przypisać sprawstwo czynu z art. 54 §1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 i § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s., w sytuacji gdy w rzeczywistości oskarżony jedynie realizował zlecenie transportu, którego okoliczności zawarcia i realizacji nie mogły budzić wątpliwości zawodowego kierowcy;

b) nieuwzględnienie realiów branży transportowej podczas dokonywania oceny sposobu przyjęcia zlecenie przez oskarżonego, kontaktów z kontrahentem, okoliczności załadunku, dokumentacji transportowej oraz sposobu opakowania towaru, co doprowadziło do nieuprawnionego przyjęcia, iż odbiegają one od norm w tym zakresie;

c) niewyciągnięcie prawidłowych wniosków z dokonanego porównania kilometrażu wykazanego w oparciu o kartę kierowcy z hipotetycznymi trasami przejazdów opracowanych w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego, co doprowadziło do wniosku, iż trasy przejazdu oskarżonego były inne, niż wynikające z treści jego wyjaśnień;

3. rażąco niewspółmierność kary oraz środka karnego.

Apelujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu aktem oskarżenia czynu;

ewentualnie

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji;

ewentualnie

3. zmianę wyroku poprzez:

- orzeczenie wobec oskarżonego kary w dolnych granicach zagrożenia ustawowego, ewentualnie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania;

- uchylenie środka karnego w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci samochodu V. i naczepy K. o wartości 172 450 zł.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 20 lutego 2020 r., sygn. II Ka (...), zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy i orzeczono w przedmiocie kosztów sądowych postępowania odwoławczego.

Od tego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając rażąco obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na dokonaniu wadliwej kontroli instancyjnej poprzez niewystarczające, niewnikliwe przeanalizowanie zarzutów oraz wniosków wskazanych przez obrońcę skazanego w apelacji, a nadto nieustosunkowaniu się do części zarzutów podniesionych przez

obrońcę, w efekcie czego Sąd II instancji nie naprawił błędów i uchybień popełnionych przez Sąd I instancji i utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, który to został wydany z rażącym naruszeniem przepisów prawa.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na powyższą kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, stąd podlegała oddaleniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Zgodzić się trzeba z twierdzeniem, że obraza art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. ma miejsce wówczas, gdy zarzuty sformułowane

w środku odwoławczym zostaną pominięte, jak również w sytuacji, w której wprawdzie staną się przedmiotem rozważań sądu odwoławczego, lecz w sposób odbiegający od wymogu rzetelnej ich oceny. Powyższe uchybienia mogą zostać zakwalifikowane jako naruszenie, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k. Zachowanie owej rzetelności badać jednak należy przez pryzmat argumentacji zaprezentowanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a nie subiektywnego odczucia niezadowolenia z treści tego orzeczenia. Wolno w treści kasacji powtarzać argumentację środka odwoławczego, wykazując że doszło do obrazy powyższych przepisów przez co uchybienie, którym dotknięty był wyrok sądu meriti przeniknęło do wyroku sądu II instancji. Nie może temu jednak przyświecać cel czysto instrumentalny – powołanie się na wadliwą kontrolę instancyjną wyłącznie po to, by w istocie w dalszym ciągu kontestować ustalenia faktyczne, które pozostają poza zakresem kognicji Sądu kasacyjnego. Takie natomiast wnioski implikowała argumentacja kasacyjna i konfrontacja podniesionego zarzutu z treścią uzasadnienia zaskarżonego wyroku, co zaważyło na ocenie kasacji.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów, na wstępie zgodzić się trzeba ze skarżącym w tym zakresie, że określony w art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. wymóg opisanie sposobu popełnienia przestępstwa odnosić należy także do znamion strony podmiotowej, które w wyroku Sądu I instancji nie zostały skonkretyzowane.

Niemniej jednak uchybienie to nie mogło mieć określonego w art. 523 § 1 k.p.k. znaczenia. Sam skarżący wszak przyznaje, że nie wystąpiła w niniejszej sprawie sytuacja, w której podmiotowy sposób popełnienia przestępstwa nie wynikałby ani z wyroku skazującego, ani z poczynionych ustaleń.

O ile za trafny uznać należy pogląd, że umyślności nie można domniemywać, lecz należy ją udowodnić, choćby w drodze dowodów pośrednich ocenionych wszechstronnie i z poszanowaniem reguły określonej w art. 7 k.p.k., o tyle uwagi te nie podważają zaskarżonego wyroku, utrzymującego w mocy orzeczenie, które wydane zostało w konsekwencji właśnie takiej analizy całokształtu materiału dowodowego. Jej wynikiem była wyodrębnienie okoliczności, determinujących przyjęcie postaci zamiaru z jakim działał skazany i wbrew twierdzeniu autora kasacji nie został on ustalony w sposób niedopuszczalny, przy braku dostatecznych w tej materii dowodów. Ustalenia Sądu nie prowadzą do konstatacji, że skazany winien sprawdzać „zawartość każdej przesyłki”, lecz eksponują okoliczności przedmiotowe, które oceniane łącznie przy zachowaniu reguł określonych w art. 7 k.p.k. dawały asumpt do przyjęcia, że T. N., działając w sposób umyślny, dopuścił się zarzuconego mu przestępstwa skarbowego. Nawiązując do treści zarzutu kasacyjnego przypomnieć wypada, że wobec faktu, iż apelacja koncentrowała się również na kwestionowaniu ustaleń odnośnie zamiaru, Sąd II instancji nie poprzestał w tym zakresie na krótkiej akceptacji pierwszoinstancyjnych ustaleń, lecz ustosunkowując się do środka odwoławczego, dokonał ponownego zbadania wszystkich istotnych w tej materii okoliczności. Zaprezentował w pisemnych motywach obszerny wywód, wskazując przyczyny, które zadecydowały o podzieleniu zapatrywań Sądu w zakresie znamienia strony podmiotowej. Nie uprawniało to do twierdzenia o niewywiązaniu się z ustawowej powinności.

Stosowną uwagę poświęcono także motywom środka karnego, którego orzeczenie w niniejszej sprawie było obligatoryjne (art. 32 § 1 k.k.s.). Kwestia ewentualnej niewspółmierności tego środka (art. 31 § 3 k.k.s), wbrew temu co zarzucił autor kasacji, nie została pominięta, gdyż była przedmiotem oceny Sądów obu instancji (SI – s. 8, SII – s. 7). Zagadnienie to pozostaje w sferze, która nie podlega kontestowaniu po uprawomocnieniu się orzeczenia. Zauważyć jedynie

trzeba, że wymieniając ponownie okoliczności mające powyższą ocenę zdezwuować, skarżący częściowo mija się z rzeczywistym stanem rzeczy dotyczącym sytuacji prawnej skazanego, który nie tylko nie jest osobą „niekaraną za jakiegokolwiek przestępstwo”, lecz przeciwnie, karany był wielokrotnie, w tym za przestępstwo skarbowe (k. 299-300).

Podsumowując, jako że nie doszło w niniejszej sprawie do zarzucanych uchybień w zakresie kontroli instancyjnej, kasację uznać należało za oczywiście bezzasadną, co implikowało jej oddalenie na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.). Zgodnie z dyspozycją art. 636 § 1 i art. 637a k.p.k. skazany został obciążony kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.